

ת"פ 26758/04/18 - מדינת ישראל נגד SUSHAN SUBBA (,דרכון

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 26758-04-18 מדינת ישראל נ' SUBBA

בפני
כבוד השופט עמית מיכלס
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

SUSHAN SUBBA (דרכון

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד יצחק מורדוך, פרקליטות מחוז מרכז

ב"כ הנאשם: עו"ד גלית בש, הסנגוריה הציבורית

גזר דין

רקע ועובדות

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, ב-4 עבירות של **תקיפת חסר ישע על-ידי אחראי**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

2. על פי האמור בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, החל מיום 16.12.2017 ועד ליום 16.2.2018 שימש הנאשם כמטפל של א"י, יליד 1934, אשר סבל מפרקינסון ואלצהיימר, והיה חולה חסר ישע סיעודי הזקוק להשגחה מתמדת. השניים התגוררו יחד בדירתו של א"י. במהלך אותה תקופה נהג הנאשם באלימות כלפי א"י, אשר באה לידי ביטוי בין היתר בסטירות, צביטות, דחיפות וטיפול כוחני ואלים.

על פי פרט האישום הראשון, ביום 31.12.2017, מנע הנאשם מא"י לקום מהכורסא החשמלית, והושיבו בכוח. משהביע א"י את אי הסכמתו, נגע הנאשם באיבר מינו של א"י, כדי לבדוק את הטיטול אשר היה עליו. א"י אחז בידו של הנאשם על מנת להפסיק את המגע באיבר מינו, ובתגובה כופף הנאשם את כף ידו על כף ידו של א"י ונעץ בה את ציפורניו. הנאשם כיסה את א"י בשמיכה ונגע מספר פעמים בחוזקה באיבר מינו של א"י, והכל תוך כדי התנגדות מצדו של א"י. בהמשך הסיר א"י את השמיכה מעליו והושיט ידו בניסיון לאחוז בשלט הכורסא החשמלית. משהבחין הנאשם

בא"י, הושיבו בכוח ונגע בשנית באיבר מינו מעל לבגדים, בניגוד לרצונו של א"י, כדי לבדוק את טיטולו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לא"י "מכאובים של ממש" וכן סימני חבלה על ידו וכף ידו.

על פי פרט האישום השני, ביום 1.1.2018, בשעת לילה מאוחרת, התיישב א"י על המזרון בחדרו וניסה לקום. הנאשם הבחין בו וניגש אליו בתנועות יד מאיימות. משניסה א"י להתגונן באמצעות ידי, סטר לו הנאשם בפניו, דחפו בכוח חזרה על המזרון, כיסה אותו בשמיכה ויצא את החדר. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם לא"י "מכאוב של ממש". ביום 8.1.2018, בשעות הבוקר, התיישב א"י על המזרון בחדרו. הנאשם הבחין בו, אחז בראשו ובגופו בחוזקה, דחפו בכוח חזרה על המזרון, כיסה אותו ויצא את החדר. גם הפעם, נגרם לא"י מכאוב של ממש כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

על פי פרט האישום השלישי, ביום 15.1.2018, בשעות הבוקר, התיישב א"י על המזרון בחדרו בעודו עירום. הנאשם הבחין בו, אחז בראשו ובגופו בחוזקה, דחפו בכוח חזרה על המזרון, כיסה אותו ויצא מהחדר. בהמשך, משהבין שא"י הסיר מעליו את השמיכה וניסה להתיישב בשנית, סטר לו הנאשם פעמיים בחוזקה בפניו, דחף אותו בכוח על המזרון, כיסה אותו ויצא מהחדר. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לא"י "מכאובים של ממש".

על פי פרט האישום הרביעי, ביום 16.1.2018, לפנות בוקר, התיישב א"י על המזרון בחדרו. משהבחין בכך הנאשם, אחז בראשו בחוזקה והשכיבו בכוח חזרה על המזרון, כיסה אותו ויצא מהחדר. בהמשך היום, הושיט א"י ידו בניסיון להגיע לשלט הרחוק של הטלוויזיה. משהבחין בכך הנאשם, צבט את א"י בחוזקה ממושכות בצווארו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם לא"י "מכאוב של ממש" וכן סימני חבלה בעורפו ובצווארו.

3. למרבה הצער, במהלך התקופה בה נוהל ההליך הפלילי הלך א"י לבית עולמו.

תסקיר שירות המבחן

4. בהתאם להסכמת הצדדים הופנה הנאשם לשירות המבחן. מהתסקיר מיום 2.7.2019 עלה כי לא קיים לגבי הנאשם רישום פלילי בהיותו חסר מעמד בארץ. קצינת המבחן התרשמה מכך שעל אף הודאתו של הנאשם במיוחס לו, הוא התקשה להתייחס באופן מעמיק למניעיו, נתן הסברים רציונליים וצידוקים להתנהלותו כלפי א"י, צמצם מחומרת מעשיו והתקשה לגלות אמפטיה כלפיו. הנאשם לא ביטא נזקקות לטיפול והיה ממוקד בחשש מפני גירוש מהארץ. עוד התרשם שירות המבחן שלהליכים המשטרתיים והמשפטיים הנוכחיים השפעה מרתיעה על הנאשם. הנאשם מבין שעליו לשאת בתוצאות של מעשיו, אולם הדבר נעשה מתוך צפייה לכך שהדבר יתרום להמשך עתידו בארץ. הנאשם הביע נכונות לשאת בעונש של עבודות שירות. שירות המבחן התרשם שהמסוכנות העולה מהנאשם הינה גבוהה, והמליץ על ענישה מרתיעה בדמות מאסר בפועל.

ראיות לעונש

הסרטונים כראיה לעונש

5. כראייה לעונש ביקשה המאשימה להגיש לבית המשפט סרטוני וידאו המתעדים את המקרים המתוארים בכתב האישום, ואילו ההגנה התנגדה לכך. בסופו של יום התרתי למאשימה להגיש את הסרטונים, כאשר לב"כ הנאשם, ניתנה אפשרות לצפות בהם טרם הגשתם. להלן אפרט בקצרה את נימוקי.

לטענת המאשימה הסרטונים מוגשים שלא במטרה להוכיח את נסיבות ביצוע העבירה, אלא במטרה להראות את המעשים המתוארים בכתב האישום, ובכך לאפשר לבית המשפט להתרשם מהאירועים המפורטים בכתב האישום באופן בלתי אמצעי. מנגד, טענה ב"כ הנאשם שמאחר שכתב האישום תוקן במסגרת הסדר דיוני, הרי שהוא מבטא את הסכמת הצדדים גם לעניין הראיות.

6. אין חולק על כך שככלל, על כתב האישום בו הודה הנאשם לכלול את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כאשר הודה הנאשם בכל עובדות כתב האישום, הרי שבהודאתו יש משום הסכמה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה. על אף האמור, קובע סעיף 40' לחוק, שכותרתו: "הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה":

40. (א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1).....

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

מיום 10.7.2012

תיקון מס' 113

ס"ח תשע"ב מס' 2330 מיום 10.7.2012 עמ' 104 (ה"ח 241)

הוספת סעיף 40

מהוראות החוק עולה שכל חזרה מהסכמת הצדדים, שינויה או הוספה לה, תידרש לעמוד בתנאיו המחמירים של סעיף 40(ב)(2) לחוק, המשאיר לשיקול דעת בית המשפט את האפשרות להתיר הבאת ראיות בדבר נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, ככל שלא ניתן היה לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה, או אם הדבר דרוש כדי למנוע

עיוות דין [ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (14.10.2014); ע"פ 7349/14 מדינת ישראל נ' פלונית (14.5.2015) בשינויים המחויבים].

מהאמור עולה שהודאת נאשם בעובדות כתב האישום, או בעובדות כתב אישום מתוקן, שהינו תוצר של הסדר טיעון בין הצדדים, אמורה לייצר את אותה תשתית ראיתית שעל בסיסה יטענו הצדדים לעונש, כאשר בית המשפט יתיר לאחד הצדדים להביא בשלב העונש ראייה בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, רק בהתקיים החריג המצומצם הקבוע בסעיף 40(ב)(2) לחוק.

לצד זאת נקבע שעל מנת להימנע מהפתעת הנאשם בשלב הטיעונים לעונש בראיות הנוגעות לעניינים שכלל לא צפה שייזקפו לחובתו, על הראיות האמורות להוות חלק מחומר החקירה [ראו רע"פ 9718/04 מדינת ישראל נ' נוארה (25.11.2007), פסקה 8 לפסק דינה של השופטת ע. ארבל בדעת רוב].

7. במקרה שלפנינו, ביקשה המאשימה להגיש את הסרטונים המתעדים את המעשים בהם הורשע הנאשם במסגרת הכרעת הדין, להבדיל מתיעוד של אירועים אחרים שאינם קשורים לכתב האישום. במובן זה, משמעות בקשת המאשימה היא להציג באופן חזותי את המתואר בצורה "יבשה" בכתב האישום, באופן שיאפשר לבית המשפט להתרשם ממעשי הנאשם באופן מדויק ומוחשי. ובמילותיה של ב"כ הנאשם: "אין דבר שמפורט בכתב האישום שלא מופיע בדיסקים". הסרטונים הם חלק מחומר החקירה, והועברו לעיונו של הנאשם בעת הגשת כתב האישום. בית המשפט לא יכול היה להיחשף לסרטונים אלו בשלב הבאת הראיות, בשים לב להסדר הדיוני בין הצדדים שמשמעותו היה "דילוג" על שלב הצגת הראיות. שעה שהסרטונים מצויים בחומר החקירה, צפיית בית המשפט בהם טרם גזירת דינו של נאשם הינה הכרחית, והיא אף עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי בשיפור היכולת של בית המשפט לגזור על נאשם עונש הולם ומדויק יותר [ראו בעניין זה סקירה מקיפה של חברי השופט מ. קרשן בת"פ (כפ"ס) 57962-07-15 מדינת ישראל נ' דלוס ראיס מר (27.2.2017)].

8. ואולם, לאחר שצפיתי בסרטונים לא מצאתי שיש בהם כדי להאיר את האירועים המתוארים בכתב האישום באור שיש בו כדי להשפיע על גזר הדין.

ראיות נוספות לעונש

9. נוסף על הסרטונים העידה מטעם המאשימה בתו של א"י, שסיפרה שאביה היה שורד שואה, איש עסקים שחי חיים טובים. למרות מצבו הסיעודי המורכב, הגיע א"י עם משפחתו למשחקי באולינג, לשתות בירה, ולראות סרט פעם בשבוע. כל זאת עד לאירועים נושא כתב האישום. לדבריה, הנאשם החליף זמנית את המטפל הקבוע של אביה, שנסע לחו"ל. מאז המקרה לא הסכים אביה לצאת מהבית, בכה, הפסיק לפקוד את הבריכה אליה היה הולך עם המטפל הקבוע שלו, ואף אמר שהוא אינו מעוניין להמשיך לחיות בעולם שכזה, וחש מושפל. רק כשבועיים לאחר שחזר העובד הקבוע של א"י מחו"ל, החל אביה להרגיש ביטחון ולספר על שאירע לו. בתו של א"י הציגה את תמונתו, הדגישה עד כמה חשוב היה לה שידעו שהיה איש מאחורי המלים היבשות המופיעות בכתב האישום ולא "עוד מספר". לדבריה, האירוע של אביה רודף אותה, למרות שהיא ממשיכה בשגרת חייה.

10. מטעם הנאשם הוגש אישור על היעדר עבר פלילי (נ/1).

11. ב"כ הנאשם ביקשה להגיש את עדותו של א"י במשטרה. לאחר שהובהר לי שהעדויות חורגות מגבולות הגזרה העובדתית של כתב האישום המתוקן עליו הסכימו הצדדים, ראיתי לדחות את הבקשה.

טיעוני הצדדים ודברי הנאשם

12. ב"כ המאשימה הדגיש בטיעוניו את חומרת מעשיו של הנאשם כלפי קשיש סיעודי, דמנטי וחסר ישע. עוד הפנה לדבריה של בתו של א"י ולחווייה הקשה שעברו בעקבות מעשי הנאשם. לדבריו, תסקיר שירות המבחן נשא אופי שלילי, לא בא בהמלצה שיקומית, ובאופן יוצא דופן המליץ על הטלת עונש של מאסר בפועל. לזכותו של הנאשם ציין שהינו נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי. במישור העקרוני התייחס לכך שהעבודה הסיעודית הינה עבודה מורכבת ולא אחת מתסכלת, ואולם על אף האמור יש להעביר מסר לאותם אנשים העובדים עם אוכלוסיות מוחלשות. ב"כ המאשימה עתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, ועתר למקם את עונשו של הנאשם בחצי התחתון של המתחם. עוד עתר להשית על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצוי. כתימוכין לעתירתו העונשית הגיש ב"כ המאשימה פסיקה, אליה אתייחס בהמשך.

13. מנגד, טענה ב"כ הנאשם שהנאשם הגיע מכפר פרימיטיבי, בין הודו לנפאל, וממצב סוציאקונומי מאוד קשה, והסבירה את מעשיו על רקע הבדלים תרבותיים, מנטליים, הבדלי גישה והיעדר הכשרה נאותה. עוד טענה שטיפול בקשישים הינה עבודה לא פשוטה הדורשת מומחיות, בעוד שהנאשם קיבל הכשרה בת פחות מחודש ימים, הכשרה שאינה מספיקה כדי לפצות על פערים אלו. לדבריה, הבעיה נעוצה בעצם ההחלטה להביאו לארץ כמטפל. עוד הדגישה שהאירועים אירעו בעת שהנאשם טיפל בא"י, לא הייתה כל התעללות מצדו, וכי סעיף זה נמחק מכתב האישום. על אף הפסול שבמעשיו, טענה שלא היה לנאשם רצון לפגוע בנאשם.

בהתייחס לתסקיר שירות המבחן נטען שהנאשם אינו דובר את השפה העברית, ולא שולט בשפה האנגלית וכי יכולותיו, מלכתחילה, אינן גבוהות. לאור כל אלו, ובהיעדר הכשרה מתאימה, לא ניתן, לדבריה, לצפות ממנו לאותה רמה של הבנה כפי שמצופה מהאדם הסביר במדינת ישראל. לפיכך טענה שהחרטה שהביע הנאשם הינה אמתית וכך גם לקיחת האחריות מצדו. לסיכום טענה כי לא זה המקרה בו יש להשית עונש "למען יראו ויראו". עוד ציינה שהנאשם חדל לעבוד בשל ההליכים בעניינו וכי נשללה ממנו אשרת העבודה מזה כשנה.

אשר למתחם העונש ההולם טענה כי עליו לנוע בין 4 ל-10 חודשי מאסר, הגישה פסיקה כתימוכין לעמדתה, וביקשה להפנות את הנאשם לממונה על עבודות השירות. בשל קשיי השפה נטען שענישה בדמות מאסר בפועל תהיה קשה שבעתיים עבור הנאשם. עוד ציינה שהנאשם צפוי להיות מגורש מהארץ בסוף ההליך המשפטי נגדו ובכך יאבד את הסיכוי להביא לשיפור ברמת החיים שלו. לעניין עתירת המאשימה להטלת קנס ופיצוי, ציינה כי מצבו הכלכלי של הנאשם הינו בכי רע.

14. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. לדבריו הגיע ארצה בשל משפחתו ובשל המצב הגרוע בארץ מוצאו.

עוד הוסיף שהוא מודה במה שקרה ו"זה לא היה צריך לקרות".

דיון - קביעת מתחם הענישה

15. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה יש לתת את הדעת לעיקרון ההלימה, אשר משמעותו קביעת יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש שיוטל עליו ומידתו. בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירה, על בית המשפט להתחשב בשלושה גורמים: האחד - הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם; השני - נסיבות הקשורות לביצוע העבירה; השלישי - מדיניות הענישה הנוהגת.

הערך החברתי שנפגע ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה

16. מעשיו של הנאשם פגעו בערכים המוגנים של שמירה על גופו ושלומו הנפשי של האדם, בתחושת הביטחון שלו ובזכותו של כל אחד לחיות בכבוד וללא מורא. הפגיעה בערך מוגן זה מועצמת מעצם היות קרבן העבירה קשיש חסר ישע, אשר בשל מחלתו היה תלוי בחסדם של אחרים להתנהלותו היומיומית. יתרה מכך, הפגיעה מועצמת אף ביתר שאת בשל הפגיעה באמון של א"י ובני משפחתו. עוד יש לתת את הדעת לפערי הכוחות בין הנאשם לא"י.

17. על חומרת הפגיעה בקשישים וחסרי ישע עמד בית המשפט העליון בשורה של החלטות. כך למשל ניתן להפנות לדבריו של השופט א. שטיין בע"פ 6056/18 אדרי נ' מדינת ישראל (31.3.2019), אשר נאמרו אמנם אגב דיון בעבירה של שוד קשיש, אולם יפים גם לענייננו:

"פגיעה בקשישים ובחסרי ישע נמנית עם המעשים הנקלים והבזויים ביותר שידעה החברה. מעשים אלו פוגעים באופן חמור בביטחונם האישי של הקורבנות - ושל אוכלוסיות שלמות - ובזכותם להתקיים בכבוד וללא מורא. מעשים אלו אף משקפים דפוס התנהגות אנטי סוציאלי אשר מגלם בתוכו אכזריות ואדישות לנזק הנגרם לקורבן העבירה..."

ולעניין הענישה בשל עבירות אלימות בקשישים ממשיך השופט שטיין:

"לא אחת עמד בית משפט זה על תפקידו בהגנה על חסרי ישע ועל קשישים, שמטבע הדברים מהווים טרף קל ונוח לעבריינים. תפקידנו זה מחייב גזירת עונשים מחמירים ומרתיעים. אמנם הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ושומה על בית המשפט לשקול את נסיבותיו האישיות של כל נאשם ונאשם, אפילו מדובר בעבירה שקורבנה הוא קשיש (ע"פ 5101/10 מדינת ישראל נ' ישראילוב [פורסם בנבו] - (15.3.2011)). ואולם, בעבירות המבוצעות נגד אוכלוסיות חלשות עיקרון הענישה האינדיבידואלית לרוב ייסוג אל מול אינטרסים כבדי משקל ושיקולי ענישה אחרים, שבמרכזם עקרונות הגמול וההרתעה" (ההדגשות אינן במקור - ע.מ.).

על הצורך להחמיר בענישה בעבירות אלימות נגד קשישים, ובפרט על ידי מטפליהם הסיעודיים, עמדה השופטת ארבל בע"פ 1836/12 נ' מדינת ישראל (1.6.2012) (להלן: פרשת נריינה):

"...חברה נבחנת בדרך שהיא מטפלת בחסרי הישע שבקרבה, זקנים וילדים בפרט. במדינת ישראל קיימת תופעה נרחבת של קשישים, הן במוסדות והן בביתם, אשר נעזרים במטפלים. מעשי תקיפה ואלימות של מטפלים כלפי מטופלים ככלל קשים לגילוי, בשל העדר יכולת פיזית או נפשית של קורבנות העבירה להתלונן על הנעשה בהם בחדרי חדרים. כאשר מגיעים מקרים שכאלה ראוי שיזכו, אם כן, למענה שיפוטי הולם לפיו לא ניתן להשלים עם מעשי אלימות, השפלה וניצול של קשישים אלו בידי מטפליהם. חשוב שבתי המשפט יעבירו מסר ברור, נחרץ וחד משמעי שיש בו התוויה של נורמות התנהגותיות ראויות והצבת הגדר שמעבר לה אותן התנהגויות הן פסולות ואסורות."

18. במקרה שלפני מידת הפגיעה בערך המוגן הינה בינונית. מצד אחד תקף הנאשם את א"י ב-4 אירועים שונים והשפילו בכך שנגע באיבר מינו. הנאשם לא הפסיק את דרך התנהלותו מיוזמתו. א"י, בהיותו חסר אונים, היה נתון באופן מוחלט לחסדיו של הנאשם. מהסרטונים שהוגשו לבית המשפט משתקף בבירור פער הכוחות בין הנאשם לא"י.

מנגד, ועל אף התחושה הקשה שעולה ממעשי הנאשם, בראש ובראשונה לבני משפחתו, אין מדובר במעשים שנמצאים במדרג חומרה גבוה באופן מיוחד.

מדיניות הענישה הנוהגת

19. מסקירת גזרי הדין בעבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי ועבירות דומות, עולה כי העונשים אשר הוטלו על נאשמים הם, ככלל, עונשי מאסר בפועל, כאשר משכם הינו פועל יוצא של עצמת האלימות שהופעלה, מספר מופעי האלימות, ומידת ההתעללות בקשיש, ככל שהייתה:

א. בפרשת נריינה, נדון מקרה הדומה במידת מה לעניינו, במסגרתו אושר עונש של 14 חודשי מאסר פועל לנאשם אשר הורשע, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, אותן ביצע במשך כשבועיים. הנאשם דחף את הקשיש, עיקם את ידו, בעט בו, איים עליו והכה אותו. הנאשם, עובד זר נעדר הכשרה מקצועית, וכתב האישום בעניינו תוקן באופן שנמחקה ממנו עבירת ההתעללות.

ב. בע"פ ROYO 8780/16 נ' מדינת ישראל (26.4.2017), אושר עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, לנאשמת אשר הורשעה, על יסוד הודאתה, בעבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי. הנאשמת הכתה את הקשישה, גרמה לה לחבלה ואיימה עליה. גם במקרה זה תוקן כתב האישום כך שנמחקה ממנו עבירת ההתעללות. הנאשמת עובדת זרה נעדרת הכשרה, הביעה חרטה על מעשיה.

ג. ברע"פ 3651/14 מיטה נ' מדינת ישראל (23.7.2014), אושר עונש של 16 חודשי מאסר

לנאשמת אשר הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, ב-3 עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי. הנאשמת סטרה לקשישה, דחפה אותה, משכה בחוזקה בידה, האכילה אותה באגרסיביות, העיפה אותה על הספה בסלון. בערכאה הדיונית נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 7 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

ד. בעפ"ג (י-ם) 19157-05-12 אוליבר נ' מדינת ישראל (24.9.2012), הוחמר עונשה של נאשמת אשר הורשעה, לאחר ניהול הוכחות בעבירת תקיפה, לאחר שזוכתה מעבירת תקיפת חסר ישע. הנאשמת הכתה את הקשישה, איימה עליה, צעקה, דחפה אותה, הפילה אותה לרצפה, גררה אותה ובהמשך השליכה את הקשישה על הספה. הנאשמת לא הביעה חרטה ועלה כי היא נעדרת הכשרה מספקת. על הנאשמת נגזר בערכאה הדיונית עונש של 3 חודשי מאסר, שהוחמר בבית המשפט המחוזי ל-6 חודשי מאסר בפועל.

ה. בעפ"ג (מרכז) 44618-03-12 מדינת ישראל נ' בשלגה (1.5.2012), הוחמר עונשה של נאשמת אשר הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי, איומים והפרת הוראה חוקית. הנאשמת שפכה מים על הקשיש, השליכה את ארנקו לכיוונו ופגעה בראשו. הנאשמת לא לקחה אחריות על מעשיה. בערכאה הדיונית נגזר עונשה של הנאשמת ל-6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי החמיר, כאמור, את עונשה ל-9 חודשי מאסר מאחורי סורג וברих.

ו. בעפ"ג (י-ם) 13044-09-18 פארמה נ' מדינת ישראל (13.11.2018), אושר עונש של 12 חודשי מאסר לנאשמת, עובדת זרה, אשר הורשעה, על יסוד הודאתה, בתקיפת חסר ישע. הנאשמת טלטלה את הקשישה, תפסה אותה בחוזקה, משכה אותה מצווארה בחוזקה, צבטה אותה במקומות שונים בגוף, לרבות בחזה ובפטמה, וחבטה את ראשה במיטה. בערכאה הדיונית נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר.

ז. בעפ"ג (י-ם) 35382-02-16 פופוב נ' מדינת ישראל (5.2.2017), אושר עונש של 4 חודשי מאסר בפועל לנאשמת אשר הורשעה, על יסוד הודאתה, בעבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי. הנאשמת משך בסוודר של הקשיש, סטר לו, לפת את ידיו, והכה אותו באגרופ כח שגרם לקשיש להמטומות. כל זאת בעודו שרוי בגילופין. הנאשמת הביע צער וחרטה. עם זאת, התסקיר בעניינו נשא אופי שלילי והוא לקח אחריות חלקית בלבד על מעשיו. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 2 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

ח. בת"פ (חי') 37745-09-18 מדינת ישראל נ' PRODAN (6.5.2019), הורשעה הנאשמת, על יסוד הודאתה, בעבירה של תקיפת חסר ישע הגורמת חבלה חמורה. הנאשמת אחזה בכוח בקשיש, דחפה אותו, שפכה עליו מים, הכתה וניערה אותו. הקשיש נחבל ודימם כתוצאה מכך. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר, ועל הנאשמת הוטל עונש של חודשיים מאסר מאחורי סורג ובריה ו-7 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ט. בת"פ (נת') 61615-01-12 מדינת ישראל נ' פסקואל (26.6.2013), אחד מפסקי הדין אליהם הפנתה ההגנה, הורשעה הנאשמת, לאחר ניהול הליך הוכחות, בתקיפת חסר ישע. הנאשמת, עובדת זרה, משכה בשערותיה של הקשישה, טלטלה אותה וגרמה לשטפי דם בראשה. הנאשמת לא נטלה אחריות למעשיה. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-15 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשמת הוטל עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ערעור על קולת העונש נדחה, תוך שצוין שאין בעונש זה כדי להוות תקדים [עפ"ג (מרכז) 49330-07-13 מדינת ישראל נ' פסקואל (30.12.2013)].

י. בת"פ (י-ם) 44613-11-14 מדינת ישראל נ' ניספרוס (11.3.2015), הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, ב-2 עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי. הנאשם סטר לקשיש והטיח את ראשו בשולחן מספר פעמים. לקשיש נגרמו נפיחות במצח ושטף דם. על הנאשם הוטל עונש של 8 חודשי מאסר בפועל.

יא. בת"פ (פ"ת) 15856-02-09 מדינת ישראל נ' מגונגה (27.7.2009), הורשעה הנאשמת, על יסוד הודאתה, בעבירה של תקיפת חסר ישע. הנאשמת הכתה את הקשישה בראשה, דחפה אותה למיטה ואף קשרה אותה, תוך שהותירה אותה באופן זה לבדה. מעשי הנאשמת גרמו לקשישה להמטומה. גם במקרה זה מדובר היה בעובדת זרה שלא קיבלה כל הכשרה לטיפול בקשישים. הנאשמת הביעה חרטה, והוטל עליה עונש של 12 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

יב. בת"פ (י-ם) 19370-11-11 מדינת ישראל נ' גורונג (6.1.2014), אליו הפנו הן המאשימה והן ההגנה, הורשעה הנאשמת, על יסוד הודאתה, ב-17 מקרים של תקיפת חסר ישע ותקיפת חסר ישע בנסיבות מחמירות. הנאשמת, עובדת זרה שלא עברה הכשרה מקצועית, דחפה את הקשישה, סטרה לה, משכה בשערותיה, דחפה אותה והפשיטה אותה בנוכחות אדם נוסף. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-12 חודשי מאסר, ועל הנאשמת הוטל עונש של 6 חודשי מאסר בפועל. ערעורים שהוגש לבית המשפט המחוזי [עפ"ג (י-ם) 52605-01-14 גורונג נ' מדינת ישראל (24.3.2014)], ובהמשך לבית המשפט העליון [רע"פ 2480/14 גורונג נ' מדינת ישראל (28.4.2014)] נדחו.

20. נוכח כל האמור, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות, לעצמת האלימות שהופעלה ובחינת דרגת חומרתה, ולעובדה שמדובר בארבעה מקרי אלימות נפרדים שהתבצעו בתוך תקופה של כחודשיים, מצאתי לקבוע מתחם עונשי הולם הנע בין 8 ל-16 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

21. הנאשם, כבן 35, יליד הודו, הגיע לישראל בשנת 2015 כדי לעבוד ולשפר את מצבו הכלכלי שלו ושל בני משפחתו. בארץ הועסק כמטפל סיעודי זר בקשיש דרך חברת כוח אדם, עד שפוטר בשל ההליך הפלילי ונשללה ממנו

ויזת העבודה שלו.

נקודת הזכות המרכזית העומדת לימינו של הנאשם היא הודאתו במיוחס לו, וכפועל יוצא מכך החיסכון בזמן השיפוט. הנאשם רחוק ממשפחתו, נמצא בארץ בה אינו מבין את השפה המדוברת, אינו שולט באנגלית ומתקשה בתקשורת עם הסובבים אותו. במובן זה, ריצוי עונש מאסר יהיה קשה לנאשם יותר מעונש מאסר שהיה מוטל על תושב ישראל.

לצד זאת, ועל אף שהודה במיוחס לו, עולה מתסקיר שירות המבחן שהנאשם התקשה להתייחס באופן מעמיק למניעיו לביצוע העבירות ולמשמעות התנהלותו. בתוך כך הנאשם צמצם מחומרת מעשיו, והשליך את הבעייתיות בהם על א"י. הנאשם לא הצליח להתייחס ברמה רגשית למשמעות מעשיו, וחזר והצדיק את התנהגותו. שירות המבחן התרשם שהחרטה שהביע הייתה פורמאלית בלבד, וכי ניכר היה שהדברים נאמרו על ידו בדרך של "דקלום" דברים שנאמרו לו, ככל הנראה על רקע חששו מפני גירושו מהארץ. לפיכך, נמצא שהסיכון לכך שהנאשם ישוב לפעול באופן אלים הינו ברמה גבוהה, וכי רמת המסוכנות והחומרה של מעשיו במידה ויפעל באלימות עשויה להיות אף היא ברמה גבוהה.

22. לעניין טענת ב"כ הנאשם, לפיה הנאשם לא עבר הכשרה נאותה, אין לי אלא להפנות לדברי השופט נ. סולברג בפרשת נריינה:

"אכן, למערער בעיות וקשיים מבית, בהודו; ואם אכן לא עבר הכשרה כנדרש אצל התאגיד שהעסיקו, הדבר הוא חמור ומחייב את הגורמים הרלבנטיים במשרד הפנים לחקור ולדרוש בדבר הזה. ברם, אין בכל אלה כדי להצדיק תקיפה שכזו, חוזרת ונשנית, בנסיבות מחמירות, כלפי נ"ד, זקן חסר ישע; או להפחית מן האחריות. כל בן אנוש מטבע ברייתו מודע לפסול שבמעשה, גם בלעדי הכשרה מקצועית. הכיעור וההשפלה, הפגיעה והכאב, מחייבים גמול עונשי הולם" (ההדגשות אינן במקור - ע.מ.).

23. נוכח מכלול הנסיבות שפורטו לעיל, מצאתי למקם את עונשו של הנאשם במרכז המתחם העונשי שנקבע. נוסף על כך מצאתי להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם, ולא להטיל עליו קנס.

סוף דבר

24. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, בניכוי הימים בהם ישב במעצר בין התאריכים 9.4.2018-7.5.2018.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו במתקן הכליאה "ניצן", ביום 27.10.2019 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו דרכון ועותק מגזר הדין.

על ב"כ הנאשם לתאם עם ענף אבחון ומיון של שב"ס את כניסתו של הנאשם למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, בטלפונים 08-9787377, 08-9787336.

הפקדות וערבויות שניתנו במסגרת תיקי המעצר הקשורים לתיק זה ישמשו להבטחת התייצבותו של הנאשם לריצוי עונש המאסר. עם תחילת ריצוי העונש, תושב ההפקדה לנאשם או לערבים שהפקידו כסף מטעמם, כפוף לכל מניעה חוקית אחרת.

ב. 6 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו על עבירת אלימות.

ג. הנאשם יפצה את עזבון המנוח בסכום של 3,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.12.2019, ויועבר לעיזבון המתלונן על פי פרטים שתעביר המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 7 ימים.

25. ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

26. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

27. ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מהארץ.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז - לוד בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ז אלול תשע"ט, 16 ספטמבר 2019, בנוכחות הצדדים.